

Arrest

nr. 176 595 van 20 oktober 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X,
2. X,
handelend in eigen naam en in hun hoedanigheid als wettelijke vertegenwoordigers
van hun minderjarige kinderen X, X en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X handelend in eigen naam en in hun hoedanigheid als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 27 juni 2016 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 mei 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 augustus 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die *loco* advocaat M. WARLOP verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een sjjiitische Arabier afkomstig uit Bagdad en bent u Iraaks staatsburger. Uw vader is moslim, uw moeder is chaldeeuws-katholiek. Sinds de dood van uw vader in 1987 zijn er (weinig zwaarwichtige) ruzies tussen uw vaders familie en uw familie omdat ze niet kunnen verkroppen dat uw moeder u en haar overige kinderen wilde blijven opvoeden. U werkte als officier in de inlichtingendienst, die rechtstreeks onder het gezag van de eerste minister valt. Aangezien niemand in uw entourage op de hoogte was van uw professionele activiteiten, kende u hierdoor nooit problemen. Toen de Amerikanen nog in Irak waren, beleefde u zelfs gouden tijden. Uw succesvolle carrière in de inlichtingendienst diende u echter eind 2014 abrupt af te breken. Toen werd onder uw impuls een man, actief binnen de Badr-brigade, gearresteerd die foto's nam van alle personeelsleden van uw dienst en hun wagens. Enkele dagen later kreeg u plots een telefoontje waarin u en uw familie naar aanleiding van de arrestatie van de Badr-militant met de dood werden bedreigd. Toen u de bedreiging aan een verantwoordelijke van uw dienst meldde, werd u gezegd dat u onmogelijk tegen de milities kon beschermd worden. U nam daarop tien dagen verlof en besloot Irak te verlaten. Alvorens daadwerkelijk te vertrekken, sprak u nog met F. (...), een goede collega, af dat hij op het einde van uw verlof uw dienstwapen en -wagen terug aan uw dienst zou afleveren. U vertrok legaal naar Turkije. Uw echtgenote en kinderen vervoegden u enkele dagen later. Eenmaal in Turkije vernam u van F. (...) dat hij inderdaad uw wapen en wagen had afgeleverd. U vernam er tevens, via een buurman, dat er na het vertrek van uw familieleden uit Bagdad een dreigbrief van de Badr-militie bij uw woning was bezorgd waarbij u gevraagd werd u in hun hoofdkwartier te melden. Deze dreigbrief/convocatie hield verband met de arrestatie van de Badr-militant. Enkele maanden later vertrok u vanuit Turkije op illegale wijze naar België, waar u op 13 juli 2015 asiel aanvraagde. Tegelijkertijd keerde uw echtgenote en uw kinderen naar Irak terug. Enkele maanden later maakten ook zij de reis van Irak naar België. Op 30 november 2015 vroeg uw echtgenote eveneens asiel aan. U verklaarde dat u uit vrees voor de Badr-militie niet naar Irak kon terugkeren. Bovendien vreesde u voor uw ongewettigde afwezigheid op het werk gestraft te worden, hoewel u over eventuele sancties die intussen zouden kunnen genomen zijn geen enkele informatie had. Ten slotte vreesde u ook nog opnieuw de spanningen en ruzies met uw familie, omdat uw moeder christen is. Ter staving van uw identiteit en/of uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw oud en nieuw paspoort; het paspoort van uw kinderen; uw identiteitskaart en de identiteitskaarten van uw kinderen; uw nationaliteitsbewijs en de nationaliteitsbewijzen van uw kinderen; uw Iraakse en internationale rijbewijs; uw woonstkaart; uw rantsoenkaart; uw huwelijksakte; uw werkbadges; verschillende opleidingscertificaten; twee documenten ter staving van uw professionele activiteiten; de hierboven vermelde dreigbrief/convocatie van de Badr-militie; en algemene internetinformatie over door Badr-militanten gepleegde misdaden.

B. Motivering

Er dient opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst kan er geen enkel geloof gehecht worden aan uw probleem met de Badr-militie in november en december 2014, meer bepaald aan uw bewering ten gevolge van de arrestatie van een Badr-militant een dreigtelefoon en een dreigbrief te hebben gekregen. Tussen uw verklaringen en deze van uw echtgenote en tussen de opeenvolgende verklaringen van uw echtgenote slopen er immers zwaarwichtige tegenstrijdigheden. Daar waar u verklaarde dat u één dreigtelefoon ontvangen had en dat uw echtgenote hiervan ten tijde van jullie gehoor op het Commissariaatgeneraal al enige tijd op de hoogte was (CGVS, p. 15-17), zei uw echtgenote niet op de hoogte te zijn van welke dreigtelefoon dan ook (CGVS echtgenote, p. 3). Daarnaast zei uw echtgenote op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u een dreigbrief had ontvangen twee dagen voor uw vertrek naar Turkije (CGVS-vragenlijst echtgenote, ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, vraag 3.5). Op het Commissariaat-generaal zeiden zowel u als uw echtgenote echter dat er slechts één dreigbrief (of dagvaarding) was gekomen en dat die ene dreigbrief na jullie beider vertrek uit Irak naar Turkije was toegekomen (CGVS, p. 13-14; CGVS echtgenote, p. 2). Geconfronteerd met haar tegenstrijdige verklaringen in dit verband, herhaalde ze enkel dat de dreigbrief na jullie vertrek naar Turkije werd bezorgd (CGVS echtgenote, p. 4). Een louter herhalen van één versie van de feiten kan echter niet als een afdoende uitleg voor deze tegenstrijdigheid worden beschouwd. Bovenstaande tegenstrijdigheden betreffende de enige twee problemen die u zou hebben gehad (met name de ontvangst van een dreigtelefoon en van een dreigbrief) zijn zo fundamenteel dat er aan deze problemen met de Badr-militie ten gevolge van uw professionele activiteiten geen enkel geloof meer kan worden gehecht.

Aangezien er geen geloof gehecht kan worden aan uw problemen met de Badr-militie ten gevolge van uw professionele activiteiten, kan er evenmin nog enig geloof gehecht worden aan uw bewering dat u ten gevolge van deze problemen abrupt uw professionele activiteiten diende te staken. U heeft bijgevolg de door u beweerde omstandigheden van het staken van uw professionele activiteiten – u zou ten

gevolge van uw problemen Irak onmiddellijk verlaten hebben zonder ontslag te nemen waardoor u van ongewettigde afwezigheid op het werk zou kunnen beschuldigd worden – niet aannemelijk gemaakt. Dat u uw beweerde ongewettigde afwezigheid op het werk niet aannemelijk gemaakt heeft, wordt bevestigd door het feit dat uw echtgenote over de omstandigheden van het staken van uw professionele activiteiten (en bijgevolg de hieraan verbonden vrees voor bestraffing) niet de minste informatie had. Hoewel ze veronderstelde dat uw plotse vertrek op het werk problemen moest geven, wist ze niet eens of u al dan niet officieel ontslag had genomen en welke problemen uw plotse vertrek voor u veroorzaakte (CGVS echtgenote, p. 4). Nochtans was ze wel op de hoogte van uw beweerde problemen met de Badr-militie en met uw familie. Dat ze enerzijds op de hoogte was van deze problemen en anderzijds niets van (uw vrees ten gevolge van) uw beweerde ongewettigde afwezigheid op het werk wist, is geenszins overtuigend.

Voorts stemt uw houding geenszins overeen met uw beweerde vrees voor een bestraffing ten gevolge van ongewettigde afwezigheid op het werk. U beweerde in dit verband zelfs een gevangenisstraf te riskeren. Zo had u geen enkele informatie betreffende de mogelijke (straf)procedure(s) die door uw (voormalige) werkgever tegen u gestart zou (den) zijn. U beweerde weliswaar uit ervaring te weten dat er binnen uw afdeling een onderzoekscommissie zou worden gevormd en dat er mogelijks ook juridische gevolgen aan ongewettigde afwezigheid op het werk verbonden waren. U had echter geen enkele concrete informatie over de onderzoekscommissie die over uw situatie zou moeten oordelen. U vroeg zelfs niet eens aan F. (...), een goede collega van u met wie u na uw vertrek uit Irak gedurende enkele maanden contact had, of er in uw zaak intussen al een onderzoekscommissie was gevormd. U rechtvaardigde zich door te stellen dat u het hem niet gevraagd had omdat u heel goed wist hoe het in zijn werk ging. Geconfronteerd met het bestaan van uitzonderingssituaties herhaalde u enkel dat u het hem niet gevraagd had en dat u zeker was dat de onderzoekscommissie al was gevormd. Voorts veronderstelde u dat er een straf door de onderzoekscommissie was uitgesproken, maar had u geen enkel idee over welke straf het ging. U gaf zelfs uitdrukkelijk aan dat de aard van deze straf u totaal niet interesseerde. Verder had u totaal geen idee of er juridische gevolgen verbonden waren aan uw ongewettigde afwezigheid op het werk en stelde u aan uw in Irak verblijvende entourage geen enkele vraag hierover. Het interesseerde u immers totaal niet, omdat u veilig in België bent (CGVS, p. 8-12). Dat u niet over bovenstaande informatie beschikt en dat u zelfs meermaals herhaalde dat u hiervoor geen enkele interesse had, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees bij terugkeer naar Irak, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een asielzoeker kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn asielrelaas.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt ertoe te besluiten dat er aan uw beweerde asielrelaas geen enkel geloof meer kan worden gehecht.

Betreffende uw probleem met de familie van uw vader – sinds de dood van uw vader in 1987 vond ze het niet leuk dat u bij uw door haar gehate christelijke moeder opgroeide (CGVS, p. 18) – erkende u dat er tussen uw vaders familie en u geen zwaarwichtige problemen opgedoken waren. U erkende voorts dat u bij terugkeer naar Irak uw vaders familie niet vreesde aangezien u in staat was haar te doen zwijgen (CGVS, p. 18). Dat uit niets blijkt dat u zwaarwichtige problemen kende met uw familie, blijkt overigens tevens uit uw houding. Uit de door u neergelegde paspoorten blijkt immers dat u de afgelopen jaren meermaals naar het buitenland reisde – u reisde naar Soedan en Egypte –, en telkens naar Irak terugkeerde. Bijgevolg blijkt uit niets dat de door u ingeroepen problemen met uw vaders familie gelijkgeschakeld kunnen worden met vervolging of ernstige schade.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 31 maart 2016 blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

Het Commissariaat-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Sinds begin 2016 heeft IS twee aanvallen uitgevoerd waarbij militaire tactieken gehanteerd werden, namelijk een aanval op een winkelcentrum op 11 januari 2016, en een dubbele aanval op Abu Ghraib op 28 februari 2016. Dergelijke gecombineerde militaire operaties blijven echter zeer uitzonderlijk. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het Commissariaat-generaal benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke check-points, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Aan uw identiteit, uw nationaliteit, uw burgerlijke staat en uw voormalige professionele activiteiten en aan de identiteit en nationaliteit van uw kinderen wordt niet meteen getwijfeld. Betreffende de door u neergelegde dreigbrief/convocatie van de Badr-militie kan verder opgemerkt worden dat, om bewijskrachtig te zijn, documenten dienen te kaderen in een geloofwaardig relaas, wat hier niet het geval is. Bovendien legde u enkel een kopie van dit document neer en blijkt uit de beschikbare informatie dat er veel valse documenten uit Irak in omloop zijn. De informatie over door Badr-militanten gepleegde misdaden heeft niet op u persoonlijk betrekking.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de echtgenote van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar asielaanvraag betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgedragen door haar echtgenoot.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van artikel 1, A (2) van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen “48/3 §2, §4, §5, 48/5§2, §3, 48/6 et 48/7, 62” van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. In een tweede middel halen verzoekende partijen de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Gezien de samenhang van beide middelen oordeelt de Raad dat deze gezamenlijk dienen te worden behandeld.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het eerste middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Verzoekende partijen benadrukken vooreerst dat er geen twijfel is over het feit dat eerste verzoekende partij werkte als officier in de inlichtingendienst. Er dient dan ook rekening gehouden te worden met haar bijzonder profiel als officier bij de inlichtingendienst. Verzoekende partijen wijzen erop dat de politie, de inlichtingendienst en het ministerie gevisieerd worden door de milities.

2.2.3.2. De Raad wijst verzoekende partijen er evenwel op dat het loutere feit dat eerste verzoekende partij als officier bij de inlichtingendienst werkt/heeft gewerkt – activiteiten die op zich niet betwist worden – niet volstaat om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient op een voldoende concrete manier te worden aangetoond en verzoekende partijen blijven hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480; RvS 19 juni 2013, nr. 223.963). Immers blijkt uit wat volgt dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door hen voorgehouden problemen ten gevolge van de professionele activiteiten van eerste verzoekende partij.

2.2.4. Daar waar verzoekende partijen stellen dat door verwerende partij geen rekening gehouden werd met het feit dat eerste verzoekende partij komt uit een gemengd huwelijk tussen een christen en een sjiïet en wijzen op de verklaringen van eerste verzoekende partij waaruit spanningen en ruzies blijken met de familie van haar vader, merkt de Raad evenwel op dat door verwerende partij in de bestreden beslissingen gemotiveerd wordt dat uit niets blijkt dat deze problemen met de familie van de vader van eerste verzoekende partij gelijkgeschakeld kunnen worden met vervolging of ernstige schade, daar eerste verzoekende partij erkende dat er tussen haar en de familie van haar vader geen zwaarwichtige problemen opgedoken waren, voorts erkende dat zij bij terugkeer naar Irak de familie van haar vader niet vreesde aangezien zij in staat was haar te doen zwijgen en ook uit haar houding – zij reisde de afgelopen jaren meermaals naar het buitenland en keerde telkens naar Irak terug – blijkt dat zij geen zwaarwichtige problemen kende met de familie van haar vader. De Raad wijst erop dat het louter herhalen van de asielmotieven niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissingen te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partijen toe om de motieven van de bestreden beslissingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij in gebreke blijven.

2.2.5. Aangaande het betoog van verzoekende partijen dat de tegenstrijdigheden in hun verklaringen te wijten zijn aan het feit dat tweede verzoekende partij niet op de hoogte was van de functie en activiteiten van haar echtgenoot en zij voorts wel wist dat er een dreigtelefoon was geweest doch niet wist waarom en de inhoud ervan niet kende, bemerkt de Raad evenwel dat tweede verzoekende partij niet op de hoogte bleek te zijn van welke dreigtelefoon dan ook (administratief dossier, map vrouw, stuk 3, gehoorverslag CGVS vrouw d.d. 26/04/2016, p. 3). Dat zij wel zou hebben geweten dat er een dreigtelefoon was geweest, doch niet wist waarom en de inhoud ervan niet kende, blijkt derhalve geenszins uit haar verklaringen tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal. De verklaringen van tweede verzoekende partij zijn dan ook tegenstrijdig met deze van eerste verzoekende partij, die beweert dat zij één dreigtelefoon ontvangen had en dat haar echtgenote hiervan ten tijde van hun gehoor op het Commissariaat-generaal al enige tijd op de hoogte was (administratief dossier, map man, stuk 5, gehoorverslag CGVS man d.d. 26/04/2016, p. 15-17). Daarnaast werd door verwerende partij nog vastgesteld dat tweede verzoekende partij op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat eerste

verzoekende partij een dreigbrief had ontvangen twee dagen voor diens vertrek naar Turkije, terwijl zowel eerste als tweede verzoekende partij tijdens hun gehoor op het Commissariaat-generaal stelden dat er slechts één dreigbrief (of dagvaarding) was gekomen en dat die ene dreigbrief na hun beider vertrek uit Irak naar Turkije was toegekomen. De vastgestelde tegenstrijdigheden betreffende de enige twee problemen die zij zouden hebben gekend (met name de ontvangst van een dreigtelefoon en van een dreigbrief) zijn zo fundamenteel dat er aan de beweerde problemen met de Badr-militie ten gevolge van de professionele activiteiten van eerste verzoekende partij geen enkel geloof meer kan worden gehecht. Wat ten slotte nog de bemerking betreft van verzoekende partijen dat tweede verzoekende partij niet op de hoogte was van de functie en activiteiten van haar echtgenoot, meent de Raad dat dit argument geenszins aanvaard kan worden ter verschoning van de vastgestelde tegenstrijdigheden in hun verklaringen aangaande de problemen ten gevolge waarvan zij hun land van herkomst ontvlucht zijn. Immers blijkt uit de verklaringen van eerste verzoekende partij dat zij haar vrouw wel op de hoogte heeft gebracht van deze problemen (administratief dossier, map man, stuk 5, gehoorverslag CGVS man d.d. 26/04/2016, p. 16-17), waardoor dan ook verwacht kan worden dat zij hierover eenduidige verklaringen zouden afleggen.

2.2.6. Daar waar verzoekende partijen wijzen op de vrees van eerste verzoekende partij om gestraft te worden voor haar ongewettigde afwezigheid op het werk, stellende dat de sanctie hiervoor twee jaar gevangenisstraf betreft, bemerkt de Raad dat in verband met de door eerste verzoekende partij voorgehouden vrees om gestraft te worden voor haar ongewettigde afwezigheid op het werk door verwerende partij in de bestreden beslissingen gemotiveerd wordt dat, daar geen geloof kan worden gehecht aan de problemen van eerste verzoekende partij met de Badr-militie, evenmin nog enige geloof kan worden gehecht aan haar bewering dat zij ten gevolge van deze problemen abrupt haar professionele activiteiten diende te staken. Verder merkt verwerende partij nog op dat bovendien haar echtgenote niet op de hoogte bleek te zijn van de vrees van eerste verzoekende partij ten gevolge van haar beweerde ongewettigde afwezigheid op het werk, hetgeen de voorgehouden vrees verder ondermijnt. Voorts werd door verwerende partij nog vastgesteld dat de houding van eerste verzoekende partij geenszins overeenstemt met haar beweerde vrees voor een bestraffing ten gevolge van ongewettigde afwezigheid op het werk. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen zich desbetreffend beperken tot het louter herhalen dat eerste verzoekende partij ervoor vreest om gestraft te worden voor haar ongewettigde afwezigheid op het werk. Het louter herhalen van de asielmotieven is evenwel niet van aard om de motieven van de bestreden beslissingen te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Integendeel, het komt aan verzoekende partijen toe om deze motieven met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekende partijen op voormelde wijze in gebreke blijven.

2.2.7. Verder wijst de Raad erop dat voor de toepassing van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, waarbij de commissaris-generaal toch het voorgehouden asielaanvraagstuk bij ontstentenis van stukken geloofwaardig kan achten, dient te worden voldaan aan vijf cumulatieve voorwaarden. Artikel 48/6, tweede lid, e) van de vreemdelingenwet bepaalt als laatste voorwaarde dat vast dient te staan dat “*de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd*”. Zoals *supra* uitvoerig werd toegelicht, oordeelt de Raad dat het asielaanvraagstuk van verzoekende partijen als volstrekt ongeloofwaardig moet worden beschouwd. De Raad stelt vast dat geenszins aan de voorwaarden is voldaan om toepassing te maken van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.2.8. Waar verzoekende partijen nog de schending aanhalen van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd of ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks bedreigd is met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partijen geenszins aannemelijk maken dat zij reeds werden vervolgd in de zin van 48/7 van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen kunnen zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

2.2.9. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielaanvraagstuk van verzoekende partijen geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan hen de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.10. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissingen heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit

hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (administratief dossier, map man, stuk 18, landeninformatie, deel 3) omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partijen louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van hun leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. Het is voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Verzoekende partijen trachten te laten uitschijnen dat de situatie in Bagdad van zulke aard zou zijn dat zij beantwoordt aan de voormelde criteria. Uit de "COI Focus" betreffende "*Irak – De veiligheidssituatie in Bagdad*" van 31 maart 2016 (administratief dossier, map man, stuk 18, landeninformatie, deel 3) en de recentere informatie die door verwerende partij per aanvullende nota werd neergelegd, met name de "COI Focus" betreffende "*Irak – De veiligheidssituatie in Bagdad*" van 23 juni 2016, de "COI Focus" betreffende "*Irak – De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016*" van 12 augustus 2016 en het rapport "*Musings on Iraq – Security in Iraq, Aug 8-14, 2016*" van 16 augustus 2016, blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Uit de informatie blijkt voorts dat Bagdad geenszins wordt belegerd door IS. De verdediging van Bagdad geniet een hoge prioriteit en er zijn geen aanwijzingen dat IS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. IS komt in Irak integendeel meer en meer onder druk te staan. Het actuele doel van IS in het conflict om Bagdad bestaat er dan ook eerder in om de Iraakse

autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Het komt in Bagdad bijgevolg niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dit jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiiitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en -provincie betreft, blijkt uit de voormelde informatie dat er zich ongeveer 100.690 ontheemde gezinnen (604.804 personen) bevinden op het grondgebied van de provincie Bagdad. Het merendeel van de ontheemden verblijft bij gastgezinnen of in huurwoningen. Een minderheid verblijft in kampen, scholen, religieuze gebouwen of informele nederzettingen. Het aantal IDP's met oorsprong Bagdad die in de provincie zelf of elders hun toevlucht zochten bedraagt 65.508

personen. Bagdad vangt aldus grote vluchtelingenstromen op en de Bagdadi's zelf zijn niet massaal gevlucht. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Irakezen en de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging. Een bijkomende indicatie hiervoor kan overigens worden gezien in het gegeven dat in de voorbije periode honderden Irakezen vrijwillig vanuit België terugkeerden met Bagdad als eindbestemming. Zo keerden er vorig jaar bijna 700 Irakezen terug naar Bagdad. In de eerste helft van 2016 keerden bijna 500 Irakezen terug naar Bagdad (zie document "*Irak – Vrijwillige terugkeer*" van 24 juni 2016 dat door verwerende partij per aanvullende nota werd neergelegd).

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partijen louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door verzoekende partijen aangehaalde cijfers – verzoekende partijen verwijzen in hun verzoekschrift naar verschillende (zware) aanslagen in Bagdad in de periode september 2015 - mei 2016 waarbij zij opmerken dat hierbij veel burgerslachtoffers vielen – zijn niet van die aard dat zij aan het voorgaande afbreuk kunnen doen. Immers, dat zich in Bagdad nog terreuraanslagen en geweldfeiten voordoen en dat daarbij burgerslachtoffers vallen, wordt in het voorgaande niet betwist. Het in acht nemen van het loutere aantal van de aanslagen, de geweldfeiten en de slachtoffers kan echter niet volstaan bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In deze dient te worden herhaald dat er daarnaast nog diverse andere, objectieve elementen dienen te worden meegenomen bij deze beoordeling en dat dit hoger ook geschiedde.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.11. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrenge die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig oktober tweeduizend zestien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT